

Jaroslav Foglar

Vteřiny hrůzy

V dílně jsme tehdy byli dva učni. Ten druhý byl o rok starší. Jmenoval se Rudla.

Nebyli jsme dobří kamarádi. Snad je tomu tak v každé dílně, že nejmladší učeň dostává úkoly, ze kterých už ti starší vyrostli, a ty úkoly mu pak připadají ponižující.

Nebyly nijak těžké ty benjamínkovské práce, které mi mistr ukládal, ale mně se zdály velice nespravedlivé. V Rudlových očích jsem viděl výsměch, v každém jeho slůvku jsem cítil píchnutí. Naše učení pokračovalo ve vzájemném hašteření, v odporování a všelijakých schválnostech, až přišla ta hrozná událost.

Mistr dostal zakázku opravit plechy na střeše jednoho čtyřpatrového činžáku. Vzal nás oba s sebou. Spíš jsme překáželi, než pomáhali, mistr však chtěl, abychom tu práci poznali.

V polední přestávce šel s dělníkem na oběd a my jsme zůstali na půdě hlídat materiál. Bylo jaro, venku hrálo slunce, ale tady na půdě bylo chladno a špatný vzduch.

„Já jdu na střechu,“ sykl na mne Rudla, „tady nebudu!“ Začal stoupat po žebříku k vikýři - a už mu hlavu a ramena ozářilo zlaté jarní slunce.

Mám snad zůstat tady v tom prachu a ve tmě sám? Kdepak! Škrábal jsem se nahoru za ním. Nejdřív jsem chtěl zůstat jen na žebříku a vykukovat vikýřem do světa, ale na střeše byly všelijaké lákavé lávky se zábradlím pro kominíky. Na jedné z nich seděl Rudla.

Vylezl jsem opatrně na lávku, která byla hned u vikýře, a rozhlížel jsem se po střeše. Nesedl jsem si jako Rudla, ale procházel jsem se po těch lávkách a opájel se strachem, který ve mně vyvolávala ta úžasná výška.

A pak to přišlo. Mezi dvěma lávkami byla asi metrová mezera. Mohl jsem ji překročit. Něco mi však napovídalo: Přeskoč! Přeskoč!

Stál jsem chvíli bez hnutí. Rozum a strach ve mně zápasily s tím hloupým úmyslem skočit. Bujná chlapecká krev zvítězila - a já skočil! Do smrti na ten skok nezapomenu! Do smrti ne!

Skočil jsem, ale špatně. V rozrušení jsem si skok dobře nevyměřil, chňapl jsem doprázdna vedle zábradlí, kterého jsem se měl přichytit – a už jsem se smýkal po šikmé střeše dolů.

Pád z lávky na střechu jsem necítil, zato mi celým tělem projelo bodnutí děsivé hrůzy. Představil jsem si, jak se na mne rozšklebí propast dvorků pod střechou čtyřpatrového domu. Snažil jsem se nějak zachytit, ale nebylo to možné. Marně jsem tlačil dlaně na tašky, které pode mnou ubíhaly.

Špičkami bot jsem narazil na okapovou rouru. Trochu jsem se zastavil, ale setrvačnost těla mi vyrazila špičky nohou z roury. Můj děs se změnil v zoufalé odhodlání. Zlomil jsem se v pase, břichem přejel okap a v posledním okamžiku jsem se ho oběma rukama křečovitě zachytil. Nohy mi visely ze střechy a zoufale mávaly v prázdnou nad dvorem.

Začal jsem křičet. Myslel jsem, že volám o pomoc, ale Rudla mi později řekl, že to byly jen bezeslovné výkřiky děsu.

Moje síly ochabovaly. Zdálo se mně, že mi prasknou ruce.

Ruda zmizel ve vikýři a za chvíli se objevil s lanem. Jeden konec držel a druhý spouštěl po střeše ke mně.

Lano bylo dlouhé a padalo vedle mne ze střechy dolů.

„Tondo! Toničku!“ úpěnlivě volal, „Chyť se! Chyť se přece! Omotej si ruku lanem, já tě vytáhnú!“

Lehko se mu to řeklo, ale mně těžko provedlo. Musel jsem se jednou rukou pustit, abych si mohl lano několikrát obtočit kolem zápěstí. Pak jsem konečně uchoopil lano i druhou rukou. A Rudla, zlatý Rudla nahoře tahal a tahal, až mu svaly praskaly...

Když už jsem byl skoro u lávky, roztřepal jsem se jako v zimnici. Udělalo se mi špatně od žaludku. Rudla mě posadil na lávku a lanem mě k ní přivázal. Za chvíli jsem se vzpamatoval a bez nehody jsem se dostal na půdu. Jak jsem se tam najednou cítil dobře! Jak se mně tam, panečku, líbilo! Jak to bylo bezpečné a krásné mít pod nohama pevnou půdu!

Že jsme se s Rudlou stali po té hrůze nejměnější kamarády, to jistě nemusím dodávat. Už nikdy jsem mu v ničem neodporoval, už nikdy jsem se s ním nehašteřil. On mi zase pomáhal, kde mohl. No a když jsem byl já v posledním roce učení a přicházeli noví učňové, nedal jsem jim nikdy znát, že jsem něco víc než oni, naopak, ulehčoval jsem jim jejich začátky, jak jen to šlo.

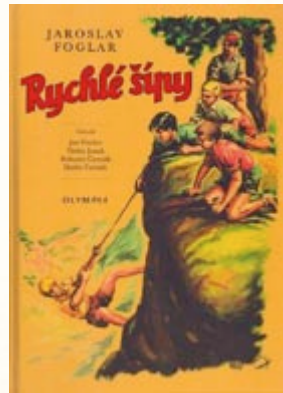
Jaroslav Foglar – Jestřáb

Autorem povídky na předchozích stranách je J. Foglar – Jestřáb, skautský spisovatel a vůdce 2. oddílu, v jehož čele stál šedesát let. On sám by letos oslavil 110. narozeniny.

Pokud jste četli Rychlé šípy, Hochy od Bobří řeky, Záhadu hlavolamu či Devadesátku pokračuje, pak vězte, že všechny tyto knihy a komiksy napsal právě Jestřáb, ale i mnohé další. Za všechny vám můžeme k přečtení doporučit třeba Chatu v jezerní kotlině nebo Dobrodružství v zemi nikoho. Pokud raději komiksy, pak sáhněte po Modré rokli a Ztraceném kamarádovi, ilustrované Kájou Saudkem.

Jestřáb na konci života věnoval své celoživotní úspory a práva na své knihy Skautské nadaci J. Foglara, která z těchto peněz podporuje např. stavbu nových kluboven a zároveň na příští rok chystá i zbrusu nové vydávání foglarovek.

– 110 let

Hrdinové války

Více než 700 skautů a skautek položilo svůj život za 2. světové války. Díky vám má již téměř sto z nich publikovaný příběh na www.hrdinovevalky.cz. Nyní na podzim otevírá Skautský institut II. vlnu mapování těchto osudů plných odvahy a bolesti. Zapijte se i vy a odkryjte neznámé. Stačí si na webu vybrat svého hrdinu a přidou vám podrobnosti. Odměnou vám pak bude badatelský odznak.

Moje tři orlí pera

– stoletá výzva pokračuje!

První odvážlivci již svá pera splnily. Ale i ty můžeš získat unikátní odznak ke stému výročí vzniku tří orlích per. Odpusť si na 14 dní sladkosti, pravidelně cvič nebo konej denně dobrý skutek. Najdi si svá vlastní tři orlí pera, jiná než ta předpisová (mlčení, hlad, samota). Tedy tři zkoušky, které ukáží, jestli si umíš něco odepřít, jestli se umíš překonat. Když splníš do konce listopadu všechny tři naplánované, napiš na email: mojetriorlipera@skaut.cz, jaké úkoly jsi zvládl, a získáš kovový odznak na kroj.

